

Zašto su nam lagali?

Došao je trenutak kad izražavajući svoj stav o roditeljstvu svjesno stavljam na kocku svoj ugled, karijeru, mjesto u vašim srcima i u krilu majke Crkve. Zašto baš ja? Činim to zato što netko mora. Zašto baš sada? Zato što ste načeli ovu temu i zato što su meni lagali kao što sam i ja lagala svojem djetetu. Zato što se danas priča o umjetnoj oplodnji, načinu na koji mogu roditeljima postati i oni kojima za raj na zemlji nedostaje samo blaženo roditeljstvo. I zato što je moje dijete danas roditelj! Dugujem mu istinu o tome. Netko mu mora reći, netko tko je istinu kušao na vlastitoj koži, netko tko nije pitao za cijenu patnje već je unaprijed bio spreman platiti s vlastita računa. Netko kome se može vjerovati. Rođeni roditelj! Odgajateljica po zvanju. Rođena teta! Roditeljske sam muke gledala iz prve i druge ruke. I zato, vjerujte mi, odgovorno tvrdim, roditeljstvo je uvelike precijenjeno! Naslušala sam se priča o osjećaju koji te obuzme nakon poroda (tj. kad postaneš

roditelj). Sve sama blažest, čista nirvana. Bolove nitko ne spominje. Ni upaljena prsa. Ni usrane pelene. Nicanje zubi, proljevi, bljuvanja, bolovi u kralježnici pri svladavanju osnovnog pokreta hodanja... O besanim noćima ništa vam neće reći niti roditelj u radnom odnosu, najčešće ponosni tata! Ne bi bilo muški priznati da je upao u stupicu precijenjenog roditeljstva! A onda, pod uvjetom da je rad na potomku bio osmišljen i tempiran te je navedeni ugledao svijet do kraja kolovoza, imate izgleda dobiti mjesto u vrtiću. Ako je bilo neplanski, zbog čega je stigao koji dan iza toga roka, ništa od blaženstva koje vam obećavaju u svezi s vrtićem. Možda dogodine. Ako bude mjesta!

Recimo da vam se potrefilo ili ste isprovocirali porod u roku i još ste imali sreću dobiti vrtić u kvartu – što je na putu vašoj sreći? Skoro ništa ako ste debelokožac ili se ne računa, na primjer, vrijeme adaptacije. Svakog se dana nadate kako će sutra biti bolje.

Manje suza, vriske, krivnje. A začarani krug laži na relaciji roditelj-dijete uvijek me zatekne: - *Odmah se vraćam, idem samo po kiflu!* - Ninin će tata na rastanku namigujući mi zavjerenički. Ne reagiram, već je izgovoreno.

Vratio se tek za tri sata, bez kifle. Plečata (i brkata) policajčina baci se ničice pred njezino veličanstvo radosno šireći ruke i očekujući zagrljaj. Nejaka ga ručica svom snagom opali zvučnom šamarčinom: - *A gdje je kifla?* - vrisne gurajući ga od sebe.

Sхватите tada da i roditelj (tek sada) shvaća da je svaka istina bolja od pljuske pred zgranutim svjedocima. A lijepo ste im govorili! Preostaje tek razumijevanje i suosjećanje. Sve ste to, na ovaj ili onaj način, i sami doživjeli. Mali monstrumi pravilima iz vrtića doma ne daju nikakve šanse.

Nižu se godine, izmjenjuju se dani jedan za drugim, roditelj ste, ne očekujete da vam bude lako. Nadate se! Bit će bolje kad stasa za školu.

A onda... Nove muke. Knjige, torbe, tenisice, marke...

Pubertet!

Društvo! Svi mogući strahovi progone vas kao gladan čopor. Još ste tu! Podnosite. Što vas ne ubije, to vas ojača. To je istina. Roditeljstvo je iz dana u dan sve zahtjevnije, a vi još odolijevate.

Upis na fakultet! Depresija. Drama!

A onda... Odu. Pa se vratite.

Odlaze, kako nikada ne bi otišli, vrate se da bi se uvijek vraćali. Nikako da vas (se) oslobode! Ponavljam vam, roditeljstvo je, definitivno, precijenjeno!

Jedino me muči zašto se sva raspekmezim kad me moj sinak (ljudina od devedeset kila) zagrlji i podigne u naručje, i zašto sam i u ponoć spremna raditi buhtle koje moja kćer obožava?

Vaša Marica